

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 437/2021-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára, zo sudkyne Jany Lašákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa

[REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Ing. Adriánom Cupákom, Dr. Goldbergera 1, Svidník, proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 4 Tos 6/2021 z 28. apríla 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 14. júla 2021 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa (doplnená podaním sťažovateľa doručeným ústavnému súdu 9. septembra 2021) vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Tos 6/2021 z 28. apríla 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je v konaní vedenom Okresným súdom Svidník (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 1 T 32/2017 trestne stíhaný pre pokračovací zločin subvenčného podvodu sčasti dokonaný a sčasti v štádiu pokusu spáchaný vo forme pomoci podľa § 14 ods. 1 k § 21 ods. 1 písm. d) a k § 225 ods. 1 a 4 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), h) a j) Trestného zákona.

Uznesením okresného súdu č. k. 1 T 32/2017 z 3. decembra 2019 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 6 Tos 38/2019 z 18. decembra 2019 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku.

Sťažovateľ podal 1. februára 2021 žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu s návrhom na jej nahradenie miernejšími prostriedkami. Okresný súd uznesením č. k. 1 T 32/2017 z 22. februára 2021 rozhodol tak, že žiadosť sťažovateľa podľa § 72 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zamietol (výrok I). Podľa § 81 ods. 1 Trestného poriadku neprijal návrh na zloženie peňažnej záruky otcom sťažovateľa [REDAKOVANÉ] (výrok II). Podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku neprijal písomný sľub sťažovateľa ako náhradu za dôvody väzby (výrok III). Podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nenahradil dôvody väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka (výrok IV).

Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej krajský súd rozhodol napadnutým uznesením tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol (výrok I). Podľa § 80 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku záruku dôveryhodnej osoby [REDAKOVANÉ] st. na nahradenie väzby neprijal (výrok II). Podľa § 81 ods. 1 Trestného poriadku návrh sťažovateľa na nahradenie väzby peňažnou zárukou neprijal (výrok III).

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti v zásade opakuje argumentáciu uvedenú vo svojej sťažnosti proti predmetnému uzneseniu okresného súdu, pričom vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu v podstatnom namieta, že 1. krajský súd uznesenie okresného súdu nezrušil, ale ho potvrdil a chyby okresného súdu napravil doplnením chýbajúcich výrokov, na čo podľa názoru sťažovateľa nebol krajský súd oprávnený; 2. napadnuté uznesenie krajského súdu obsahuje viacero nepresností; 3. jednotlivé dôvody väzby nie sú v prípade sťažovateľa dané.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil, krajskému súdu prikázal bezodkladne prepustiť sťažovateľa z väzby na slobodu a sťažovateľovi priznal náhradu trov konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu.

Podľa názoru sťažovateľa k porušeniu označených práv malo dôjsť tým, že krajský súd arbitrárne zamietol sťažnosť sťažovateľa proti predmetnému uzneseniu okresného súdu, ktorým okresný súd zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu.

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

7. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Zo zistení ústavného súdu pri príprave predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti sťažovateľa vyplýva, že napadnuté uznesenie krajského súdu sťažovateľ napadol aj ďalšou ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. júla 2021, ktorú ústavný súd v tejto časti odmietol uznesením č. k. IV. ÚS 409/2021-25 zo 17. augusta 2021 ako zjavne neopodstatnenú (bližšie k dôvodom odmietnutia pozri body 44 až 57 odôvodnenia uznesenia ústavného súdu č. k. IV. ÚS 409/2021-25 zo 17. augusta 2021, pozn.).

9. Podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, ktorý je neprípustný.

Podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania je neprípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

10. Z citovanej právnej úpravy vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je neprípustná z dôvodu, že sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

11. Prekážka už rozhodnutej veci (*res iudicata*) bráni tomu, aby sa ústavný súd opakovane zaoberal a rozhodoval o totožných návrhoch doručených ústavnému súdu. Totožnosť veci je daná pri zhode predmetu konania, skutkových okolností, z ktorých sa uplatnené právo vyvodzuje, a identitou účastníkov konania. O takú prekážku by nešlo, ak chýba čo len jeden z uvedených znakov totožnosti veci.

12. Z už uvedeného vyplýva, že ústavná sťažnosť sťažovateľa doručená ústavnému súdu 19. júla 2021 bola v časti namietajúcej predmetné rozhodnutie krajského súdu odmietnutá uznesením ústavného súdu č. k. IV. ÚS 409/2021-25 zo 17. augusta 2021 ako zjavne neopodstatnená.

Rozhodnutie o odmietnutí ústavnej sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť v okolnostiach danej veci nemožno považovať za rozhodnutie „o podmienkach konania“, ktoré by bolo možné dodatočne splniť (II. ÚS 4/2020).

Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že v zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti hovoriť, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. 59/2019, II. ÚS 194/2019).

13. Vzhľadom na to, že ústavná sťažnosť sa týka veci, o ktorej už ústavný súd rozhodol, bolo potrebné ju odmietnuť ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde.

14. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. septembra 2021

Peter Molnár
predseda senátu